

Arrest

nr. 246 147 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient op 10 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 10 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot het niet-ontvankelijk verklaren van het vermelde verzoek aangezien

verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, namelijk Italië. Op 5 juni 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 236 414.

Op 15 juli 2020 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

*naam : B.G. (...)
voornaam : Y.((
geboortedatum : (...).1988
geboorteplaats : Mahakuk
nationaliteit : Eritrea*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 05/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 30 juni 2020), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel *“patere legem ipse quam fecisti”* en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

« En ce que

La décision entreprise a été adoptée le 14-07.2020, alors que le monde est paralysé par une crise sanitaire sans précédent.

Alors que

Première branche

L'article 18 de l'arrêté ministériel du 30.6.2020, remplaçant l'arrêté ministériel du 23.3.2020, maintient l'interdiction de principe des voyages non essentiels au départ de la Belgique sauf dans les cas suivants:

1° de voyager au départ de la Belgique vers tous les pays de l'Union européenne, de la zone Schengen et le Royaume-Uni, et de voyager vers la Belgique au départ de ces pays, à l'exception des territoires désignés comme des zones rouges, dont la liste est publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères;

2° d'organiser des camps d'été à une distance maximale de 150 kilomètres des frontières belges, à l'exception des territoires désignés comme des zones rouges, dont la liste est publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères;

3° de voyager au départ de la Belgique vers les pays qui figurent sur la liste publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères et de voyager vers la Belgique au départ de ces pays, à l'exception des territoires désignés comme des zones rouges, dont la liste est publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères.

La partie adverse a adopté à l'encontre du requérant une décision (ordre de quitter le territoire) qu'elle sait difficilement exécutable en raison des différentes restrictions. Ladite décision est par conséquent disproportionnée et illégale, et viole le principe de proportionnalité et le principe de bonne administration, précisé au moyen, lu en combinaison avec l'article 7 de la loi du 15.12.1980, et l'article 7 de l'arrêté ministériel du 23.3.2020.

La partie adverse, qui a la particularité d'être à la fois en charge de la santé et de la migration au sein du gouvernement fédéral, adopte dans le cadre de son deuxième portefeuille des décisions incompatibles avec les mesures adoptées dans le cadre de son premier portefeuille, en violation de l'adage patere legem ipse quam fecisti.

Deuxième branche

Le préambule de l'arrêté ministériel du 30.6.2020 se lit comme suit :

Considérant les concertations entre les gouvernements des entités fédérées et les autorités fédérales compétentes, au sein du Conseil National de Sécurité qui s'est réuni les 10, 12, 17, et 27 mars 2020, les 15 et 24 avril 2020, les 6, 13, 20 et 29 mai 2020, ainsi que les 3, 24 et 30 juin 2020 ;

Considérant l'article 191 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union européenne qui consacre le principe de précaution dans le cadre de la gestion d'une crise sanitaire internationale et de la préparation active à la potentialité de ces crises ; que ce principe implique que lorsqu'un risque grave présente une forte probabilité de se réaliser, il revient aux autorités publiques d'adopter des mesures urgentes et provisoires ;

Considérant la déclaration de l'OMS sur les caractéristiques du coronavirus COVID-19, en particulier sur sa forte contagiosité et son risque de mortalité ; Considérant la qualification par l'OMS du coronavirus COVID-19 comme une pandémie en date du 11 mars 2020 ;

Considérant que, en date du 16 mars 2020, l'OMS a relevé à son degré maximum le niveau de la menace liée au COVID-19 qui déstabilise l'économie mondiale et se propage rapidement à travers le monde ;

Considérant la déclaration du directeur régional de l'OMS pour l'Europe du 3 juin 2020, qui énonce que la transition vers « une nouvelle normalité » doit se fonder sur les principes de santé publique, ainsi que sur des considérations économiques et sociétales et que les décideurs à tous les niveaux doivent suivre le principe directeur selon lequel la transition doit s'effectuer progressivement et prudemment ;

Considérant la propagation du coronavirus COVID-19 sur le territoire européen, et en Belgique ; que le nombre total de contaminations continue à augmenter;

Considérant l'urgence et le risque sanitaire que présente le coronavirus COVID-19 pour la population belge ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 est une maladie infectieuse qui touche généralement les poumons et les voies respiratoires ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 semble se transmettre d'un individu à un autre, par voie aérienne ; que la transmission de la maladie semble s'opérer par tous les modes possibles d'émission par la bouche et le nez ;

Considérant le nombre de cas d'infection détectés et de décès survenus en Belgique depuis le 13 mars 2020 ;

Les mesures contenues dans l'arrêté ministériel du 30.6.2020 (en vigueur à ce jour), affectent tant le droit à la vie que le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie. En adoptant des décisions contraires à ces mesures (ordre de quitter le territoire alors que les voyages non- essentielles au départ de la Belgique sont interdits), la partie adverse viole également les articles 2 et 3 de la CEDH et 2 et 4 de la Charte.

Troisième branche

A tout le moins la décision entreprise, adoptée dans un tel contexte sanitaire limitant la libre circulation de toute personne sur le territoire belge, et au départ de la Belgique, n'est pas valablement motivée. Elle ne fait en effet nullement référence à ce contexte et au risque encouru pour la santé des requérants, en violation des articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 12.15.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs tel que précisé au moyen. »

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - de materiële motiveringsplicht;
- artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30.06.2020;
- de artikelen 2 en 3 van het EVRM;
- de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel.

Ter ondersteuning haalt verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing genomen werd op het moment dat de wereld verlamd was door een ongeziene gezondheids crisis.

In een eerste onderdeel roept verzoekende partij een schending in van artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30.06.2020, waarbij zij stelt dat er een verbod van niet-essentiële reizen bestaat en dat de bestreden beslissing aldus moeilijk uitvoerbaar is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend. Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet . Deze bepaling stipuleert als volgt: “§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10.01.2020 een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen heeft. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 236.414 dd. 05.06.2020 de erkenning als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens geweigerd heeft.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Minister tot de bestreden beslissing kon besluiten. Verzoekende partij betwist de gedegen motieven van de bestreden beslissing niet. In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij betreffende het COVID-19 virus, merkt verweerder op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat enkel niet-essentiële

verplaatsingen geïmagineerd werden door de maatregelen tot voorkoming van de verdere verspreiding van het COVID-19 virus. De loutere bewering dat “de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn” volstaat uiteraard niet om te besluiten tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij. Afgezien van het feit dat het verbod op niet-essentiële verplaatsingen inmiddels reeds is opgeheven, wijst verweerder erop dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), waarbij van overheidswege de verplichting wordt opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten, als niet-essentiële verplaatsing zou kunnen worden aangemerkt. Eén en ander klemt a fortiori nu de in het kader van het COVID-19 virus genomen maatregelen in beginsel hoe dan ook niet verhinderen dat personen mogen terugkeren naar het land van herkomst, dan wel het land alwaar zij een verblijfsrecht genieten.

De loutere bewering dat van de verzoekende partij, als zou het ingevolge de corona-maatregelen onmogelijk zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat een terugkeer naar Italië niet mogelijk zou zijn.

Tot slot kan nog worden gewezen op het feit dat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bij de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een gemotiveerd verzoek kan worden ingediend tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, indien het vrijwillig vertrek niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zelfs indien de opmerkingen van de verzoekende partij betreffende het covid 19-virus pertinent zouden zijn en het op heden niet mogelijk zou zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dan nog toont zij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen, inzonderheid vermits een gedwongen tenuitvoerlegging op heden niet aan de orde is.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat de corona-maatregelen het recht om niet blootgesteld te worden aan onmenselijke behandelingen beïnvloedt, en met name blootstelling aan ziekte. Door beslissingen te nemen die hiertegen in gaan, zouden de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU geschonden worden.

De verzoekende partij beperkt zich evenwel tot loutere beweringen, aan de hand waarvan geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Italië dreigt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Gelet op het feit dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd vastgesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij in Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen individueel onderzoek met betrekking tot artikel 3 EVRM zou zijn gevoerd. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Verweerder benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij zelf toekomt om minstens aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de situatie in Italië ten gevolge van het COVID-19 virus dermate is gewijzigd, dat de eerder gemaakte beoordeling van Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer pertinent zou zijn. De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Een schending van artikel 2 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt om dezelfde redenen evenmin aannemelijk gemaakt.

In een derde onderdeel stelt verzoekende partij dat op zijn minst de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd is met betrekking tot het gezondheidsrisico dat zij zou lopen in schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt

daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Verder laat de verweerder gelden dat: - verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het kader van een mogelijk gezondheidsrisico dat zij zou lopen.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij verwijst louter naar de covid 19-pandemie, zonder verdere verduidelijking of concretisering.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit. Terwijl in casu dient vastgesteld te worden dat in de stukken van het administratief dossier een synthesenota steekt, waarin de situatie van de verzoekende partij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk wordt getoetst aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“ • Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

• Gezins- en familieleden : Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

• Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart medische problemen (ogen en tanden) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. • Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij enige grondslag, daar waar zij laat uitschijnen dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet-afdoende rekening zou zijn gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zie in die zin: “Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012) “Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015) “Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleden van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesenota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het proportionaliteitsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten van België en de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij over de documenten beschikt om er zich naartoe te begeven en dit omdat zij

niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij verwijst hierbij naar de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het verzoek om internationale bescherming en naar het feit dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, toont zij niet aan uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar deze bepaling. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, het kind en de gezondheidstoestand. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij lijkt eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dat oogpunt.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aan de verzoekende partij wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(…)”

Dit determinerend motief, namelijk dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, wordt door de verzoekende partij niet betwist. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus geniet in Italië, zodat zij naar Italië kan terugkeren.

Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een verkeerde juridische grondslag heeft of gebaseerd is op een verkeerde feitelijke vaststelling.

De Raad dient vast te stellen dat de kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Zij meent dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om toch een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ondanks het feit dat zij op de hoogte was dat het bevel niet kon uitgevoerd worden ten gevolge van de COVID 19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat zij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

De aangevoerde schending van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 is gelet op het voorgaande dan ook irrelevant

Verder wijst de verwerende partij in haar nota op de in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek in te dienen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst. Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren slechts tijdelijk is.

Overigens dient de Raad vast te stellen dat reizen naar Italië ondertussen mogelijk zijn, zodat de verzoekende partij uitvoering kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Haar grieven zijn aldus niet meer actueel en ze toont aldus niet aan welk actueel belang zij thans nog heeft bij haar middel.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij een blootstelling aan onmenselijke behandelingen, meer bepaald blootstelling aan ziekte, vreest bij een terugkeer en zij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM – dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 4 van het Handvest – wijst de Raad erop dat het EHRM reeds geoordeeld heeft dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In voorliggend geval beperkt de verzoekende partij zich echter tot algemene beschouwingen waaruit allerminst kan worden vastgesteld dat zij bij een terugkeer naar Italië een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM hoeft te vrezen. Dergelijke algemene beschouwingen volstaan niet om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verwerende partij wijst er verder in haar nota terecht op dat door de commissaris-generaal een onderzoek werd gevoerd waarbij werd besloten dat de verzoekende partij niet aantoont in Italië een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te moeten vrezen. In het verwerpingsarrest nr. 236 414 van 5 juni 2020 stelt de Raad – oordelend over de asielmotieven –het volgende:

“Daar waar verzoekende partij voorts in het verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar leefomstandigheden in Italië in herinnering brengt, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoont dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen.

In casu wordt dienaangaande in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij wel degelijk een groot deel van haar verblijf in Italië onderdak heeft gekregen in een opvanginitiatief en dat, nadat zij dit vrijwillig had verlaten en haar de toegang werd geweigerd, zij geen enkele poging heeft ondernomen om alternatieve opvang te zoeken. Evenmin deed zij enige poging om werk te zoeken.

Zo blijkt ondermeer uit haar verklaringen dat zij eind januari 2018 in Italië aankwam en tot augustus 2018 aldaar is gebleven. Zij stelde bij aankomst opgevangen te zijn geweest. Zij verliet op 18 juni 2018 de opvangplaats om te proberen Italië te verlaten. Toen zij trachtte terug te keren naar de opvang werd zij niet meer toegelaten en verklaarde zij dat zij op straat moest verblijven (gehoorverslag CGVS, p.4). Verder verklaarde verzoekende partij dat het niet haar bedoeling was om in Italië te blijven en ook dat zij niet naar daar terug wil (gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Zij verklaarde verder dat zij niet geprobeerd heeft ander onderdak te vinden omdat ze niet wist hoe ze in een ander kamp kon verblijven en omdat ze van plan was Italië te verlaten. Zij stelde ook niet nagevraagd te hebben of een mogelijkheid bestond om in een ander kamp te verblijven. Verzoekende partij verklaarde ook nooit werk gezocht te hebben in Italië (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Lezing van de verklaringen van verzoekende partij kan niet anders dan doen besluiten dat verzoekende partij nooit een reële poging ondernomen heeft in Italië om voor zichzelf onderdak en werk te zoeken. Verzoekende partij heeft geen enkele ernstige poging ondernomen om haar leven in Italië uit te bouwen. Dit volledig ingegeven door de intentie niet in Italië te blijven maar door te reizen naar een andere lidstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. In het licht van haar verklaringen maakt zij niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten tekort zijn geschoten in het inrichten van de noodzakelijke voorzieningen.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

2.5. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.6. De Raad onderstreept ten slotte nog dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, verzoekende partij niet in concreto aantoont dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de

rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

2.7. De Raad besluit dat verzoekende partij niet in concreto aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.8. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.”

De verzoekende partij beperkt zich zoals gesteld tot een louter algemeen betoog en toont bijvoorbeeld niet aan dat zij geen recht zal hebben op medische zorgen of dat een terugkeer een dermate blootstelling aan het virus zou inhouden zodat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Nochtans is het aan de verzoekende partij zelf om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de situatie in Italië ten gevolge van de pandemie dermate is gewijzigd dat de eerdere beoordeling niet meer pertinent zou zijn.

Hoe dan ook is er sprake van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. Verder kan worden herhaald dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren slechts tijdelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werden getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking, waaruit blijkt dat deze bepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Verder stelt de Raad vast dat door de verwerende partij op 15 juli 2020 een evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd opgesteld, waarin werd besloten dat de in deze bepaling opgesomde elementen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan. In dit evaluatiedocument wordt uitdrukkelijk gesteld:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel m het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezig elementen, met inbegrip van de verklaringen

afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezins- en familieleden : Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart medische problemen (ogen en tanden) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen.*
- *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”*

Uit deze fiche blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met elk van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. De verzoekende partij brengt thans geen nieuwe, concrete elementen bij waaruit zou blijken dat deze belangenafweging op dat ogenblik in het licht van de omstandigheden van de zaak niet afdoende zou zijn geweest.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het ministerieel besluit van 30 juni 2020 werden geschonden.

Het proportionaliteitsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Een schending wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte wijst de Raad de verzoekende partij erop dat er niet in strijd met het adagium “patere legem quem ipsi feccisti” werd gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

Het middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU